

[Hedtoft-Hansen.]

Kraftkilde“. Har man mon slet ikke tænkt den Tanke, at selve Arbejderbevægelsens Eksistens og den bestaaende sociale Lovgivning virkelig er en Kraftkilde for den danske Nation? Hvis Arbejderbevægelsens Medindflydelse bliver ødelagt og den sociale Lovgivning indskrænket, vil det fremme Proletariseringen i store Befolkningslag, svække Tusinder danske Medborgeres Selvtillid og Tro paa sig selv og netop faa alle de Følger, Programforfatterne vel har tænkt at ville advare imod.

Der er en enkelt Sætning i Afsnittet om „Organisationernes Udvikling“, jeg gerne vil sige et Par Ord om. Det hedder her:

„Overgreb fra Organisationernes Side og deres Udnyttelse som politisk Kampvaaben hindres.“

Naar man nu ved, at fremtrædende K. U. ere er optraadt som Skruebrækkere eller Strejkebrydere under faglige Konflikter, forstaaer man bedre denne Sætnings egentlige Betydning.

De danske K. U. ere, som over for Gammel-Konservatismen vil fremhæve deres sociale Forstaaelse, skulde virkelig søge at gøre sig begribeligt, hvad en Strejkebryder er for en ussel Personage for de 300 000 danske Medborgere, der er inden for Arbejderbevægelsen. Den organiserede danske Arbejders Fordømmelse af Skruebrækkere og Strejkebrydere er en Reaktion over for alt det, han finder lumpent og lavt. En Mand, der falder sine Kammerater i Ryggen, er en daarlig Kammerat. Nu kan man fra anden Side kalde denne Følelse primitiv eller fanatisk, hvad man vil, men det er en Kendsgerning, at den er til Stede, skærpet gennem et Par Menneskealdres haarde og uholdende Kampe. Jeg indrømmer, at det, betragtet fra et demokratisk Synspunkt, vil være inkonsekvent at bestride en social-betonet Konservatismes Ret til at appellere til Arbejderne. Jeg fordømmer ogsaa enhver Forfølgelse i denne Retning, men naar man ser en Fordring som ovennævnte og er Vidne til, at K. U. i sine Rækker tæller notoriske Strejkebrydere, forbavses man over den totale Mangel paa psykologisk Kendskab til danske Arbejders forstaaelige Indstilling over for disse Forrædertyper. Følgen af en Beskyttelseslovgivning for den Slags Individuer vil blot blive, at Titusinder af Arbejdere vil lade deres Uvilje mod den gaa ud over Statens beskyttende Institutioner, og derved vilde ej heller fra et samfundsbevarende Synspunkt været naaet noget som helst nyttigt.

I en Kronik af 28. November 1934 i

„Dagens Nyheder“ har den Mand, der social-politisk vel har betydet mest for K. U., Hr. Westergaard, søgt at trække Linierne op for Ny-Konservatismens sociale Program. Han fortæller her, at Fagforeningerne fortsat skal have Ret til at kæmpe for bedre Løn- og Arbejdsvilkkaar — at „kæmpe“ for saadanne. Hvordan det rimer med Paastanden om, at Klassekampen overhovedet ikke eksisterer, kan jeg ikke rigtig forstaa.

Saa gentager K. U.s socialpolitiske Reformator Det radikale Venstres gamle Krav om Udbyttedeling. Han kræver en ny Lærlingelov med Minimallønninger, hvad Konservativ og Venstre har modsat sig de sidste 3—4 Aar. I Landstinget ligger jo et Lærlingelovforslag, som paa en Række Omraader betyder Fremskridt for Haandværkets unge, men det saboteres bl. a. af Det konservative Folkeparti. Det er en Partifælle af de Konservative, som har været Formand for Udvalget, og det har ligget dødt, saa vidt jeg erindrer, i 3 eller 4 Aar. Det er altsaa nødvendigt, at K. U., hvis man mener noget alvorligt med Bestræbelserne for Reformen paa disse Omraader, taler alvorligt med den konservative Landstingsgruppe.

Nu vel, jeg vil paaskønne den Vilje til mere social Retfærdighed, som denne Kronik og denne Linie i det hele taget giver Udtryk for, men det er min innerste Overbevisning, at K. U. bliver skuffet i sin Tro paa, at Det konservative Folkeparti skulde lade sig spænde for den Vogn.

Og hvad saa politisk? Hvad vil K. U. politisk? Rent bortset fra de indre Vanskeligheder i Partiet tror jo dog intet fornuftigt Menneske i dette Land, at Ungkonservatismen i dette Aarhundrede naar til alene at kunne realisere dette Program. Realpolitisk er der for Konservatismen i Danmark kun to Muligheder: Kompromispolitik med Venstre eller med Socialdemokratiet. Det betyder Indrømmelser enten til Liberalismen eller til Socialismen, de to Arvefjender. Saadan er jo Konservatismens politiske Fremtidsudsigter, alt andet er simpelt hen Sæbebobler.

Betragtet fra et demokratisk Synspunkt er der noget trøstesløst i at se paa den nye konservative Generations Samlingsmærke: K. U.-Programmet. Det er uden ledende Idé, og det har ingen politisk Linie. Hvad Konservatismens Idé egentlig er, strides man om: Man har villet ophøje Pligttopfyldelse, Nøjsomhed, Offervillighed og Arbejdsomhed til særlige konservative Idealer. Vi er nogle Tusinder i